

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Prinsesse Elena (Holger-Madsen, DK, 1913)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1073 (pdf: p. 2–28)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

1ste Akt.

I. *a g l*

En Salon paa det kgl. Slot. - Lysene er tændt. En mørkkklædt Hofdame sidder et Sted ved et lille Bord og blader i en Bog. En Dør til højre i Forgrunden slaas op, en Tjener ses, som melder: "Hs. Excellence Konsejlspræsidenten." En midaldrende, Mand slank Herre med et skarpskaaret Ansigt, lyse Øjne, kommer hurtigt ind. Han er i Kjole og hvidt med mange Ordner. Hofdamen gaar imod ham, han hilser høfligt og alvorligt, konverserer hende saa staaende i en skødesløs Stilling, lænet op til Kaminen, bøjet lidt ned mod hende, med et noget fraværende Udtryk i sit haarde Ansigt. Flere kjoleklædte Herre meldes, Ministre og Kammerherrer. Almindelig Konversation. Saa slaas Fløjdørene i Baggrunden op, og mellem de to Tjenere, fulgt af den gamle Overhofmesterinde, kommer Prinsesse Elena ind. Hun gaar hen omtrent til Midten af Stuen, medens hun bøjer Hovedet lidt. Hun er bleg, og der er noget udslukt, trætt over hendes Ansigt. Med stadig det samme, noget trætte Udtryk tager hun imod Herrernes Hilsener.

II.

Ved Taflet har hun Konsejlspræsidenten paa sin venstre Haand, Finansministeren paa den højre. Samtalen er livlig - Krigen - er det almindelige Emne - Krigen, som lader til at skulle faa et lykkeligt Udfald for Landet. Konsejlspræsidenten fører for det meste Ordet - han høres med Ærbødighed -

B. N. Blomster

16) Slotskammer, Bank, Spruyvand, Tjør.
Skildvagt, Kewin an. Oppasser.
Stal og Cigaret

Prinsessen med Hofdamme

17 x Kipbert B. N. Blomster, Johannes
Kipbert

19 B. N. u. Hofdamme Johannes og Ellen
Kipbert

23 3/4 Kaptainen Joes munder Alboe
Kipbert

30a. Morts Gurey B. N.
Kipbert

30c. Slotspladen B. N.
Kipbert

31 M. Apertolm, Oswald, Officer og
Kipbert

II

Ved Tallet har hun Konejapresidenten som sin venstre
Hænde, Finansministeren som den højre. Samtalen er livlig -
Krigen - er det almindelige Emne - Krigen, som leder til at
skulle få et lykkeligt Udfald for Landet. Konejapresidenten
taler for det meste Ordet - han hører med Erbødighed -

Prinsessen derimod lægger ikke Skjul paa, at hun ikke kan lide ham; hun vender sig ofte næsten helt bort fra ham mod den anden Minister, afbryder ham ligefrem et Par Gange. En Tjener bringer et Telegram ind til Konsejlspræsidenten - med en Undskyldning til Prinsessen bryder han det - rækker det med et Udraab til hende. Hun løber det igennem, læser det op. Det lyder:

"Stor Sejt Ved Over 700 Fanger. Fjenden i Tilbagetog. Fangne og Saarede ankommer snarest til Hovedstaden. Alexander."

Telegrammet modtages med stor Begejstring - ogsaa over Prinsessens Ansigt er der kommet Liv. Konsejlspræsidenten rejser sig - holder en Tale.

III.

Et Par Dage senere holder Fangerne og de Saarede deres Indtog i Byen. Toget passerer Prinsesse Elena, som maa holde og vente i sin Vogn (eller til Hest). Hun ser ret ligegyldig til, men et Sekund, da en Vogn med saarede er lige ud for hende, bøjer hun sig opmærksomt frem. Saa er Vognen forbi - hun sidder som før, men der er kommet et forpint, grublende Udtryk over hende.

IV.

Næste Dag. Udenfor Hospitalet holder en Bil. Prinsessen ud, fulgt af en Hofdame, som bærer en stor Kurv med Frugt og Blomster. Flere Sygeplejersker og Hospitalsdirektøren

kommer løbende til - følger Damerne ind. Inde ved den første Sygeseng afskediger Prinsessen med et Par venlige Ord Følget - hun vil hellere gaa alene - det vil forstyrre mindre. Saa gaar hun, fulgt af Hofdamen, fra Seng til Seng. - veksler et Par Ord med de saarede hist og her, giver dem Frugt og Blomster. ⁴⁶⁰ Ogsaa hos de Tilfangetagne er hun - hun ser hver enkelt ind i Ansigtet, søgende, ængstelig - saa spørger hun en Sygeplejerske, om der ikke er flere. Jo, en Officer, en Kaptajn - han ligger for sig selv, er meget haardt saaret og slet ikke ved sin Bevidsthed. "Jeg gaar derind" - siger Prinsessen - "og lægger nogle Blomster, bliv udenfor saa længe". Og hun tager op af Kurven nogle Roser. Langsomt og ligesom tøvende løfter hun dem op med begge Hænder, saa gaar hun sagte gennem Døren, som Hofdamen holder aaben for hende.

V.

Inde i det lille Sygeværrelse bliver hun staaende, indtil Døren er lukket, saa gaar hun de Par Skridt hen til Sengen med Øjnene vidt opspilede, som i Angst hæftede paa det blege Ansigt paa Puden. Det er et ungt smukt Ansigt - indrammet af et hvidt Bind, som giver Trækkene noget strængt - men Munden er blød, lidt fortrukket som i Smerte. Øjnene er fast lukkede. Den ene Arm er i Bind, den andens Haand ligger slapt og aaben udstrakt paa Tæppet. Prinsessen staar ubevægelig, bøjet over ham; Roserne falder ud af hendes Hænder ned paa det hvide Tæppe, uden at hun mærker det. Hun smiler et Øjeblik, et lille skælvende Smil og bedrøvet; hendes Læber skil-ler sig - hun mumler et Par Gange noget - et Navn - saa stir-

rer hun atter angstfuld og bedende ned i det hvide Ansigt. Hun lader sagte sin Haand glide over hans, ser sig sky omkring, løfter den saa hastigt op til sin Mund. Saa gaar hun langsomt mod Døren, ser over Skulderen tilbage mod Sengen - ud.

5a. Højst, Salzgården.

VI. Gaden.

5a. Udenfor modtager Hofdamen hende noget forbauset; vil gøre en Bemærkning om den lange Tid, men Prinsessen gaar hurtigt i Forvejen. Hendes Ansigt er som før. Længere henne paa Gangen træffer hun Direktøren, som med et aabent Telegram i Haanden taler ophidset og ivrigt med en Oversygeplejerske. Prinsessen spørger paa sin trætte og venlige Maade, hvad der er sket. Direktøren fortæller, at han har faaet Meddelelse om, at en ny Sending Saarede vil indtræffe om et Par Dage. Det vil knibe baade med Plads og særlig med Sygeplejersker. "Kan De bruge mig og mine Hofdamer, er vi til Deres Disposition", siger Prinsessen i en hel anden Tone. Hofdamen ser forbauset paa hende, ikke synderlig begejstret for Ideen, men Prinsessen lægger smilende Haanden paa hendes Arm - "ikke sandt, vi vil være lykkelige ved at kunne tjene vort Land". Hofdamen bøjer tavs Hovedet. Direktøren bukker og gør Indvendinger - men Prinsessen bryder kort af. "De skal høre fra nærmere fra mig i Morgen". Hun følges til Bilen.

6
VII.

Prinsesse Elenas private Salon - mange Blomster og Bøger. Prinsessen ind i Overtøj, fulgt af Hofdamen og en

Tjener, som tager hendes Tøj. Uden at se paa Hofdamen sender hun hende bort; hun er træt og vil hvile sig. Saa gaar hun hen til sit Skrivebord, sætter sig, trækker en Skuffe ud og finder et Billede frem. (Fotografiet ses - en ganske ung Mand i Uniform - et ældre Billede af den saarede Officer.) Prinsessen sidder længe og ser paa Billedet, saa falder hun ned over Bordet i en voldsom Hulken - da hun løfter sit Ansigt, er det, som der var faldet en Mæke fra det. Hun ser atter paa Billedet, og hele den Tid for 10 Aar siden, da hun som 23 aarig under et Fyrstebesøg traf den unge Løjtnant Henri de Bersin staar for hende. Og hun føler nu som den Gang, hvor Blodet strømmer voldsomt til hendes Hjerter, blot hun nævner hans Navn. Hun rejser sig hæftigt, gaar uroligt op og ned ad Gulvet nogle Gange, mens Minderne vælter op i hende - gaar som Sol og Skygger over hendes Ansigt. Hun standser foran et Spejl, møder sine Øjne derinde - kender næsten ikke sit Ansigt igen. Pludselig strækker hun Armene i Vejret op over sit Hoved, mens hun aander ud i et stort Smil til sit eget Billede - "Jeg vil se ham - jeg vil leve", hvisker hun.

VIII.

Et Par Dage efter paa Hospitalet. Henri de Bersin ligger i en Seng og sover. Han puster dybt og regelmæssigt - Feberen er forbi. Stuegangen - et Par Læger, Oversygeplejersken og Prinsesse Elena i hvid Sygeplejerskedragt ind. Overlægen føler den Syges Puls - lytter lidt til hans sunde Aandedrag - nikker tilfreds - veksler nogle Ord med Candidaten - giver saa Prinsessen Besked om at sætte sig derinde for at være

til Stede naar han vaagner. Hun sætter sig ved Sengen, ser uafbrudt paa ham, mens hun holder Hænderne fast sammenpressede i Skødet. Han rører sig et Par Gange, - det trækker lidt i hans Øjenlaag. Saa aabner han Øjnene, vender langsomt Hovedet, og lader Blikket glide omkring i Stuen. Tilsidst lader han det hvile paa Prinsessen, smiler træt og spørgende. Han har ikke kendt hende. Hendes spændte Træk slappes, hun føler næsten en Lettelse, rejser sig, ordner lidt ved hans Pude og spørger, hvordan han har det. Men han tager hendes Haand, smiler igen og siger: "De ligner een, jeg har kendt en Gang". Men Lyden af hans Stemme bevæger hende mere end alt andet, hun kæmper med Graaden - river saa sin Haand løs og gaar ud.

IX.

Ude paa Gangen næsten løber hun Panden mod Konsejlspræsidenten, der med stor Højtidelighed eskorteres til den fremmede Officer. Hun suser forbi ham, opfanger ikke hans Hilsen eller det forbausede Blik i hans kolde blaa Øjne.

X.

Henri de Bersin ligger og stirrer mod Døren, der lukkede sig efter Prinsessen. Da en ung Sygeplejerske aabner Døren for Hs. Excellence, letter han sig halvt op paa Albuen og spørger: "Hvem var det, der var herinde"? "Hds. kgl. Højhed Prinsesse Elena", svares der. Den unge Kaptajn lukker et Øjeblik Øjnene, det er, som om han bliver endnu blegere. Da han aabner dem, møder han Ministerens Blik, der skarpt og undersøgende er rettet imod ham. Excellencen forestiller sig,

tager Plads ved Sengen for i de høfligste Vendinger at drøfte Situationen. Han tilbyder ham, naar han er udskrevet fra Hospitalet, Ophold paa Slottet, indenfor hvilket han ganske vist er under Opsyn, men han kan bevæge sig frit - o.s.v. Hvorpaa Exellencen tager Afsked.

XI.

Paa Gangen møder han atter Prinsessen med en Kop Suppe i Haanden. Han standser hende og komplimenterer hende for den Iver, hun lægger for Dagen i sin Sygeplejergerning. Prinsessen er ganske behersket nu - dog er der noget nyt og friskere over hende. Ogsaa lader hun til at have sat sig ud over sin tidligere Uvillie mod Konsejlspræsidenten. Hun svarer ham muntert og smilende, forsvinder saa ind til Officeren. Hs. Excellence ser mistænksomt grublende efter hende.

XII.

Henri de Bersin slaar Øjnene op ved Lyden af hendes Skridt. "Deres kgl. Højhed" mumler han. Hun bliver staaende lige inden for Døren og ser paa ham med et straalende Smil. "Hr. Kaptain, nu skal De spise Suppe", og hun gør et lille Knix for ham, kommer saa hen til Sengen - sætter Koppen fra sig. Han tager hendes Haand og kysser den - "Deres kgl. Højhed - Elena" mumler han igen. Hun smiler - "Suppen, Hr. Kaptajn, den bliver kold". Og hun sætter sig paa Sengekanten for at hjælpe ham, men da han siger hendes Navn een Gang til, lukker hun med et dybt Suk af Fryd og Befrielse Øjnene og kysser hans Mund. Forsigtig, som var han hendes lille Barn,

holder hun hans saarede Hoved ind til sit Bryst, mens hun
hvvisker hede brændende Ord ind i Øret hans Øre.

2den AKT.

Scen

13

Et Værelse paa det kgl. Slot.

I en magelig Stol ved Vinduet sidder Henri og læser
en Avis. Hans Hoved er endnu i Bind, men Armen er fri. Han
ser raskere ud, men hans Ansigt bliver mere og mere forpint,
mens han læser - tilsidst slynger han Avisen fra sig.

Avisen ses:

Ny glimrende Sejr ved X. Fjenden har lidt betydelige
Tab - er i Tilbagegang over hele Linien - ca. 800 saarede
og døde. - - - - -

Han rejser sig og gaar op og ned ad Gulvet. Af og til tager
han sig med en smertelig Bevægelse til Hovedet. Saa sætter han
sig træt ned og støtter mismodig Hovedet i Haanden. - En Læge
ind - han spørger til Kaptajns Befindende, retter lidt paa
Bandagen - raader ham til at gaa ud - Henri ryster paa Hove-
det - aah nej, han har ikke Lyst - Slotsgaarden er heller ikke
indbydende. Lægen trækker paa Skulderen - tager Afsked.

14

Ude paa Trappen møder han Prinsesse Elena, som kommer
fra en Tur med sin Hofdame. Hun standser ham, taler lidt om

lige gyldige Ting, spørger saa, hvordan det gaar med Kaptajn de Bersin. Lægen fortæller, at Kaptajnen ikke vil gaa ud, men at det ellers er meget godt. Efter endnu et Par Ord gaar Prinsessen op.

15
III.

Inde i sin Salon skriver hun staaende nogle Ord paa et Kort, som hun giver Hofdamen til Viderebesørgelse. Paa Kortet staar:

"Herved gives Kaptajn Henri de Bersin Tilladelse til at spadserere og opholde sig i den kgl. Have naar og saalænge, han har Lyst.

Elena."

16
IV.

I Slotshaven. Solrig Plads med Bænke og Springvand. En høj Mur omgiver Haven. I Baggrunden ses en Port med en Skildvagt. Slottet skimtes. Henri kommer gaaende fra Baggrunden, fulgt af sin Oppasser. Han gaar ned i Forgrunden, sætter sig, spørger Oppasseren om forskellige Ting, peger over mod Muren o.s.v. Saa lægger han sig tilbage i Stolen, tænder en Cigaret. Prinsessen og hendes Hofdamer kommer gaaende langs med Graven. Hun er uden Hat og har nogle smaa Foraarsblomster i Haanden. Der kommer et Smil over hendes Ansigt, som hun ikke kan skjule, da hun ser Henri. Han er sprunget op og gør Front mod hende. Hun standser - der udveksles Hilsener, alle kender jo hinanden fra Hospitalet. Prinsessen foreslaar at vise ham rundt i Haven - hun og

Kaptajnen gaar i Forvejen, Hofdamen noget bagefter.

17.

I Exellencens Arbejdsværelse paa Slottet. Vinduer til to Sider. Han sidder ved det stpre Bord midt i Stuen og gennemgaar nogle Papirer, ringer. En Sekretair ind, faar Papirerne - ud igen. Exellencen rejser sig, gaar hen og stiller sig ved et af de høje Vinduer, kigger ned. (Udsigten ses taget oppe fra Vinduet). Langt nede i Haven ved et Drivhus ses tre Personer spadsere - de to lidt foran, den tredje et Stykke bagefter. Exellencen ser opmærksom paa dem med let sammenknebnø Øjne - henter fra Skrivebordet en Kikkert. Ser i den: Hofdamen tabe sit Lommetørklæde, opdage det efter et Øjeblik Forløb og vende om for at tage det op. I det samme løfter Prinsessen, som gaar tæt op til Kaptajnen i den smalle Havegang, de smaa Foraarsblomster op til sit Ansigt og kysser dem. Saa rækker hun dem med et Smil til ham, som putter dem ind paa sit Bryst. - Uendelig ømt og kærtegnende lader hun sin Haand glide over hans Arm - de ser et Nu paa hinanden - saa er Hofdamen henne hos dem, de vender sig begge om mod hende. Exellencen lader Kikkerten synke, hans Mund er fortrukket i en hadefuld, hæsliq Grimace. Han gaar et Par Gange op og ned ad Gulvet, sætter sig saa tilsyneladende ganske rolig.

18.

I Prinsessens Salon.

Prinsessen sidder og læser, af og til ser hun op fra

Bogen med et paa een Gang hemmelighedsfuldt og adspredt Smil. Hofdamen ind - melder Hs. Excellence Konsejlspræsidenten, som udbeder sig en Samtale af Vigtighed. Prinsessen er forbauset, uvillig, - naa, men lad ham komme. Excellencen ind. Prinsessen gør Mine til at rejse sig, men betænker sig, beder ham med en afmaalt Hilsen tage Plads. Han bliver staaende, anmoder om en Samtale under fire Øjne. Hun rynker Brynene, betænker sig, men sender saa Hofdamen ud. Excellencen spørger saa, hvordan det gik til, at Kaptajn de Berdin spadserede i den kgl. Have. Prinsessen svarer kort: "Han har min Tilladelse". Excellencen trækker paa Skulderen. Saa siger han skarpt: "Jeg maa som Ansvarshavende under Hs. Majestæts Fraværelse bestemt nedlægge Forbud mod, at Deres kgl. Højhed spadserer med Kaptajnen. Det passer sig ikke". Prinsessen rejser sig: "Deres Excellence, jeg taaler ikke den Tone af Dem eller nogen anden. - Og hermed betragter jeg denne Samtale som endt". Men Excellencen bliver. "Jeg gentager, at det er i høj Grad uforsvarligt af Deres kgl. Højhed". "Jeg ønsker ikke at gøre nogen Forandring" - "Tør jeg spørge Deres kgl. Højhed hvorfor?" "Jeg ønsker det ikke", gentager hun, og det Smil, hun ikke kan beherske, gaar et Sekund over hendes Ansigt. Han ser det og siger ude af sig selv: "Jeg har set Deres kgl. Højhed og Kaptajnen ved Drivhuset". Hun ser trodsigt og opirret paa ham, ler kort og højt og vender ham Ryggen. Men idet samme griber han om hende, brutalt, hidset af hendes Latter, glemmende alt. Masken er faldet af hans Ansigt, det er fortrukket af Had og Begær. "Vogt Dig", hvisker han hæst, mens han knuger hende ind til sig - jeg har Dig i

min Magt - jeg veed, at den Dreng er Din Elsker, men Du skal være min - jeg elsker Dig". - Hun stirrer som lammet op i dette fremmede Ansigt over sig, saa river hun sig løs og slaar ham af al Magt midt i Synet. Han tumler tilbage, det er, som om han skulde falde om, saa retter han sig op, truer ud i Luften, mumler nogle uforstaaelige Ord? - Hans Ansigt er fordrejet, Munden trukket ned - han ser ud, som om han er ved at briste i Graad. Saa gaar han. Prinsessen ser efter ham, forfærdet over, hvad hun har set i hans Ansigt. Der gaar en nervøs Skælven gennem hende.

19. herefter nogle
VII. Bandedage

Et Par Dage efter i Haven samme Sted som før. Prinsessen og hendes Hofdame sidder og læser i Solskinnet. Henri med sin Oppasser nærmer sig og hilser. Prinsessen opfordrer ham til at tage Plads. Han sætter sig, men er urolig og adspredt - Samtalen vil ikke komme i Gang. Prinsessen skotter af og til bedrøvet til ham. Saa beder hun Hofdamen gaa op og hente noget. De er alene. Oppasseren staar og taler med Skildvagten. Over det lille Havebord tager hun begge hans Hænder: "Hvad er der i Vejen, Henri"? Han ryster paa Hovedet, forpint - vil trække Hænderne til sig. Hun holder ham fast. Han kaster sig tilsidst fortvivlet ind over Bordet med Hovedet paa hendes Arme. Han kan ikke holde ud at være her længere, han maa ud og slaas. Og han trækker en Avis frem, som han viser hende. (Omtrent det samme som forrige Gang ses). Hun læser om sit Lands Sejre og smiler bedrøvet: "Ja, for Dig er det jo noget andet", siger han næsten hæftigt - men hun

ryster paa Hovedet og slaar sine Arme om ham. "Jeg bryder mig kun om Dig" - Hun holder ham fast længe, mens hun kysser ham. Men da hun slipper ham, griber han begge hendes Hænder. "Hjælp mig til at flygte, jeg beder Dig." Langsomt tager hun sine Hænder til sig og vender sig fra ham. Hendes Ansigt stivner i Smerte - hun fører et Par Gange hjælpeløs og fortvivlet sine Hænder op til Ansigtet, virrer som uforstaaende med Hovedet - hun fatter det ikke - han vil bort fra hende. Henri staar forskrækket, usikker - forstaar ikke rigtig, hvad det er, han har gjort hende, nærmer sig tøvende. Hun vender sig, tager stille hans Hoved ind til sig forsigtig og ømt som den første Gang og siger: - "Nej, jeg kan ikke, Du maa ikke bede mig om det - jeg har kun Dig -" Saa gaar hun langsomt bort op gennem Haven - han strækker Armene ud efter hende, vil kalde hende tilbage - men tør ikke. Han synker ned paa Bænken, skjuler sit Ansigt i Hænderne.

20 / gaae Pige en Besked.

Prinsessens Salon - Aften. Hun sidder alene, forover bøjet med Hovedet i sine Hænder, stirrer ubevægelig frem for sig. Længe rører hun sig ikke. Saa nikker hun et Par Gange - træt og tungt og rejser sig. Hun gaar gennem et Par Værelser ind i sit Soveværelse. Her skruer hun op for det elektriske Lys og tager henne i en Kærg af Vinduesfordybningerne et Redningstov (hvis dette er en for ukendt og sjælden Genstand, kan hun jo ogsaa gaa op paa et Loft og hente et almindeligt Tov). Hun ruller det sammen - gaar sagte ind i Salonen igen - tager en stor Kurv, som er fuld af Broderegarn og lignende, lægger

Tovet i Bunden og sammen med det en lille Revolver, som hun tager i sit Skrivebord og dækker begge Dele til med Bøger, som hun tager ud af sit Bogskab. Saa skriver hun et Par Ord paa et Kort, lægger det i en Konvolut og ringer. Hun har gjort det hele hurtigt - dog uden nogen Nervøsitet. Ganske roligt og naturligt siger hun til Hofdamen, som kommer ind, at disse Bøger skal bringes over til Kaptajn de Bersin, samt denne Billet. Kurven kan han beholde indtil videre. Da Hofdamen er gaaet, sætter hun sig træt ned og lukker Øjnene.

21.

Henris Værelse.

Henri sidder ved Bordet med Avisen udbredt foran sig, han læser atter og atter det samme om igen og om igen - Det banker. Oppasseren ind med Prinsessens Kurv. Han sætter den paa Bordet - spørger, om han skal tage Bøgerne op - Henri ryster paa Hovedet, griber efter den lille Konvolut. Saa snart Oppasseren er ude, aabner han den, der staar:

"Hr. Kaptajn de Bersin -

Jeg lovede Dem forleden noget Lektüre - her er et lille Udvalg af mit Bibliotek. Det De særlig bad om, ligger i Bunden, haaber, at De maa have Glæde af det.

Elena."

Han vender det lidt uvis i Haanden, saa griber en Anelse ham. Hurtigt river han Bøgerne op og finder Tovet og Revolveren. Han faar netop Tid til at skubbe det ind under Sengen, saa

kommer Oppasseren med Mad og Vin paa en Bakke.

22
X.

Prinsessens Soveværelse samme Nat. Prinsessen ligger i Sengen med lukkede Øjne - den lille Læselampe paa ~~Nat-~~ ~~lampe-paa~~ Natbordet kaster Lyset ned over hendes blege ~~Ansigt~~. En Kammerpige gaar og ordner noget i Værelset, siger Godnat og gaar. Prinsessen ligger lidt og lytter, saa slaar hun Tæppet til Side, tager en Kimono om sig og staar op.

XI. 23

Henris Værelse, der er halvmørkt, men hen over Sengen falder en Maanestraale. Henri rejser sig paa Albuen, venter et Øjeblik, rejser sig helt fra Sengen - han er fuldstændig paaklædt. Sagte lister han sig hen til ~~Sengen~~ *Døren* og lytter.

a) Billedet skifter. Man ser et lille Værelse udenfor Henris, hvor Oppasseren ligger og snorker med aaben Mund.

b) Billedet skifter. Henri staar endnu lidt ved Døren, saa tager han Tovet frem under Sengen, gør det fast henne ved Vinduet. Revolveren stikker han i Lommen.

c) Billedet skifter. Prinsessens Salon. Prinsessen kommer ind i sin Kimono - der er en Uro over hende; hun vanker nervøs om mellem Møblerne.

Billedet skifter. En Fløj af Slottet, set ude fra Haven.

d) Alle Vinduerne er mørke. Henri kommer glidende ned ad Tovet. Længere borte ses en Skildvagt. Henri er nede, han staar

trykket op ad Muren, faar med noget Besvær Tovet halet ned til sig. Han belyses et Øjeblik stærkt af Maanen, mens han løber over Gangen, saa er han ovre ved den høje Mur. Han faar slynget Tovet op om en af Jærnspejlsørne oppe paa Kanten. Begynder at klatre op.

E. et Skud i vinduet.

F. Billedet skifter. Prinsessen staar henne ved et af Vinduerne i sin Salon, ubevægelig lyttende, som venter hun, at der skal ske noget. Et Skud falder - eet til, hun farer sammen i Rædsel.

G. Billedet skifter. Henri er overrumplet - han kæmper endnu med 3 - 4 Soldater - hans Revolver ligger paa Jorden. Omsider overmandes han, hans Hænder bindes - den vagthavende Officer, som har staaet og set til, giver Ordre til at føre ham til Fængslet. (Hele Flugten og Paagribelsen kan jo ogsaa, hvis Sceneinstruktøren skulde ønske det, laves langt udførligere. Han kunde ses klatre i Træer, svømme over Grave o.s.v. Endelig kunde man se Oppasseren vaagne - opdage hans Flugt, alarmere Vagten o.s.v.).

H. Billedet skifter. Hofdamen kommer halvpaaklædt styrtende ind i Prinsessens Salon - ogsaa hun har hørt Skuddene. Hun stirrer forfærdet og forsovet paa Prinsessen og spørger hele Tiden: "Hvad kan det dog være"? Prinsessen ryster blot paa Hovedet. Hun kan ikke faa et Ord frem, hun vender sig atter mod Vinduet for at skjule sin Angst - men pludselig tager hun et saa voldsomt Tag i Gardinet, at hun flænger det tynde, hvide Kniplingsstof. Hun vakler tilbage fra Vinduet og falder

besvimet ned paa en Støbe. Hofdamen ringer paa Hjælp, saa styrter hun til Vinduet og ser akkurat (Billedet tages oppe fra) Kaptajn de Bersin, der med bundne Hænder føres over Slotsgaarden.

24/
K. Prinsessen (synker knædede ned)

3die AKT.

24/

Den næste Dag stilles Henri for en Krigsret og dømmes paa Grund af sit Flugtforsøg med den skærpende Omstændighed, at han har skudt paa den vagthavende Officer, til Døden ved Skydning. Dommen skal eksekveres inden 24 Timer - Kl. 4 om Morgenen i den inderste Slotsgaard.

Slutningen af Forhøret ses. Konsejlspræsidenten er til Stede. Efter Voteringen læses Dommen op. Henri hører den uden at fortrække en Mine. Da han føres ud, møder han Konsejlspræsidentens Øjne, der med et spottende Udtryk ser ind i hans.

25.

Prinsessens Soveværelse. Gardinerne er trukket for - en lille Lampe brænder med et svagt Lys. Prinsessen ligger i Sengen - hun har et koldt Omslag lagt om Panden, som Hofdamen, der sidder i en Lænestol ved Sengens Fodende af og til vrider op i en Skaal med Vand. Prinsessen ligger urolig, men under de halvt lukkede Øjenlaag flakker hendes Blik angstfuldt omkring. En Tjener viser sig i Døraabningen, gør

Tegn til Hofdamen, som stille gaar ud. Prinsessen rejser sig halvt op, stryger med en utaalmodig Bevægelse Bindet fra sin Pande - lytter. Hofdamen ind igen. "Hvad sagde han"? spørger Prinsessen, "er Dommen falden"? "Ja", hvisker Hofdamen - Prinsessens Øjne aabner sig helt, store og bønfuldende hviler de paa den andens Ansigt. Hofdamen slaar sine ned. Prinsessen griber hende haardt om Haandleddet. "Sig det". "Dømt til Døden, Deres kgl. Højhed, Kl. 4 i Morgen tidlig". - Prinsessen lader sig langsomt falde tilbage paa Pudren igen, hun lukker sine Øjne. Saa vinker hun med Haanden til Hofdamen, at hun vil være alene. Hun ligger lidt og aander tungt og besværligt, mens hun et Par Gange fører Haanden til Hjertet. Hun aabner Øjnene og ser med et fuldkomment tomt Blik frem for sig. Langsomt vender Bevidstheden, Fortvivlelsen tilbage til hende. Med en voldsom Bevægelse sætter hun sig oprejst i Sengen; anspændt, febrilsk arbejder hendes Hjerne - en Udvej - hun maa frelse ham. Saa bliver hun rolig - hun veed, hvad hun vil gøre - det eneste mulige. Hun staar op og gaar ind i Salonen. Her skriver hun nogle Ord og sender en Tjener af Sted med dem.

III.

Konseilspræsidentens Værelse. Han sidder ved det store Bord og læser grundig og med noget, der lügner et Smil i sine blaa Øjne, et Dokument igennem. Saa dypper han Pennen, skriver let og hurtigt sit Navn og sætter sit Segl under. Ringer. Sekretairen ind. Faar Papiret - ud igen. (Dokumentet ses: det er Henris Dødsdom) Konseilspræsidenten rejser sig -

han staar lidt, støttet til Skrivebordet, seende ud for sig med det samme underlige Smil. Saa kniber han Læberne sammen og nikker et Par Gange ud i Luften. Han ser paa sit Ur, strækker Haanden ud for at slukke Skrivebordslampen, da det idet samme banker. En Tjener ind med et Brev. Han bryder det, læser:

"Deres Excellence!

Jeg vilde være Dem taknemmelig for en Samtale angaaende en meget vigtig Sag. Jeg ønsker ikke, at nogen skal vide om denne Samtale og mener derfor, at det er det heldigste, den først finder Sted i Nat Kl. 1. Jeg maa altsaa bede Dem blive her paa Slottet og vente mig. -

Elena."

Han læser det omhyggeligt igennem, roligt og uden at fortrække en Mine. Saa skriver han Svar, som han giver Tjeneren.

Prinsessens Salon.

Prinsessen gaar uroligt op og ned. Tjeneren ind med Brevet, som hun hurtigt aabner. Der staar:

"Deres kgl. Højhed!

Jeg er altid til Deres kgl. Højheds Tjeneste.

Talgot."

"Det er godt" mumler hun - "det er godt". - Hun gaar ind i sit Soveværelse, ringer paa Kammerpigen og giver denne Ordre til at klæde hende paa. Pigen ser forbauset paa hende -

"Men Deres kgl. Højhed er jo syg". "Gør som jeg siger".
Og hun sætter sig foran Spejlet og lader Pigen frisere sig,
mens hun ubevægelig sidder og ser ind paa sit hvide Ansigt.
Noget efter er hun fuldt paaklædt - meget elegant.

28.
Prinsessens Salon.

Prinsessen og Hofdamen sidder ved hver sin Bog -
dog uden at læse nogen af dem. Hofdamen skotter af og til
nysgærrig og medlidende hen paa Prinsessen, som slet ikke
mærker det. Hun ser paa Uret, sender Hofdamen i Seng, ringer
derefter paa Kammerpigen, siger, at hun behøver inegn Hjælp.

28 a. Trapper
28 b. Uret.
vi.

Konsejlspræsidentens Værelse - fuldt oplyst. Han
sidder og læser. Da Uret paa Kaminen viser 1, lukker han
Bogen, rejser sig, ordner lidt paa Skrivebordets Papirer.
Saa gaar han ind i Forværelset ved Siden af og aabner en Dør
ud til en halvmørk Gang. Med en dyb Hilsen holder han den
aaben for Prinsessen, som staar lidt paa Tærskelen, høj og
bleg i sin mørke Kjole. Hun hilser taus og gaar forbi ham
ind i den næste Stue. - Her beder han hende med en Haandbe-
vægelse tage Plads, men hun bliver staaende, og der er en
lang Pause, hvor han staar afventende, høflig lænet hen mod
hende, mens hun kæmper for at faa begyndt. Uden at se paa
ham, og medens hendes Fingre nervøst piller ved Kjolens Be-
sætning, beder hun ham om Udsættelse for Kaptajn de Bersin.
Excellencen lader overrasket - og meget høflig og beklagende

siger han, at det desværre er umuligt - Dødsdommen er under-
skrevet, og med hvilken Motivering o.s.v.? Hun ser paa ham
for første Gang og læser i hans Iskolde, spottende Øjne, at
det er forgæves, at hun til inggn Nytte har ydmyget sig.
Fortvivlelsen bryder op i hende, hun kaster sig ned paa Knæ
foran ham, griber efter hans Hænder: "Red ham, red ham, jeg
tigger Dem om det". Det flammer i hans Øjne. "Vær min",
hvisker han - "denne ene Nat, saa skal han blive fri - jeg
skal hjælpe ham til Flugt, jeg skal gøre alt". - Hun rejser
sig, maalløs - ude af sig selv af Vrede -: "Aldrig!" - Han
bliver rolig igen. Med en Haandbevægelse peger han hen mod
et af Vinduerne. "Dernede, Deres kgl. Højhed, bliver Kaptajn
de Bersin skudt inden 3 Timer". - Uvilkaarlig gaar hun derhen
og trækker Gardinet fra. Fortvivlet vender hun sig om mod
ham igen og mumler: "Ja, det skal blive, som De vil". -
I det samme er han henne hos hende og griber hende i sine
Arme. Hans Ansigt er bøjet over hendes, ukendeligt og fortruk-
ket af Triumf og Begær. Med et Udtryk af Angst og Væmmelse
slaar hun ham midt i Synet og river sig løs. Han tumler til-
bage, hans Mund fortrækker sig, som vilde han briste i Graad,
saa retter han sig op, truer ud i Luften, mens han mumler
nogle uforstaaelige Ord. Prinsessen ser et Øjeblik paa ham/
roligt og næsten medlidende - saa gaar hun.

310
vii.

Prinsessens Salon - Kun oplyst af en Lygte fra Gaar-
den. Prinsessen ind - tænder Lyset. Hun bliver staaende midt
paa Gulvet og aander ud nogle Gange dybt og længe, som var

hun befriet fra en Mare. Saa husker hun atter hele Scenen, og der gaar en Skælven gennem hende. Hun stryger sig over Panden og ler paa een Gang, nervøst og meningsløst. I det samme slaar det lille Ur to korte, skingrende Slag. Hun vender Hovedet efter Lyden og farer sammen i Angst - husker pludselig det hele - om to Timer! - Hun lader sig falde ned i en Stol og græder fortvivlet. Rejser sig igen - gaar planløst og træt over Gulvet. Henne ved Bordet, hvor hun sad før og læste, bliver hun staaende og stirrer som i Tanker paa den opslaaede Bog og den lange Kniv. Og efterhaanden bliver hendes Blik opmærksomt og anspændt. Hun tager Kniven og lader prøvende Fingrene glide hen over den - hun staar lidt med den - hendes Udtryk bliver roligt, næsten tilfreds. Gaar ind i Sideværelset - kommer lidt efter tilbage med et sort Tørklæde om Hovedet og iført en lang mørk Kaabe. Hun tager Kniven slukker Lyset og gaar ud.

Trappen
a Billedet skifter. Følger hende gennem nogle lange halvmørke Gange, ned af en smal Trappe, ud af en lille Dør. Hun staar paa *Gangens*.

b. Slotspladsen, ser sig for sigtigt omkring.

c.
D Billedet skifter. En Fløj af Slottet ud mod en anden Gaard. En Dør belyses af Lygten. En Skildvagt staar udenfor. Prinsessen komme gaaende langs Muren, han ser hende ikke, før hun er inde i Lygteskæret. Standser hende - men genkender hende saa og præsenterer Gevær. Hun gaar ind.

Postage 26/7 Edward 17/4

Hogben

174

No. _____

30 a) Udenfor med Soldaten. B.N. 7 Soldaten.

31.
III.

Celle med en smal Seng, Bord og Stol - svagt oplyst af et Gasblus. Henri sidder sammensunken ved Bordet med Hovedet skjult i Hænderne. Pludselig løfter han sit Ansigt og lytter.

a/ Billedet skifter. Udenfor Celledøren staar Prinsessen med Slutteren. Han har Betænkeligheder ved at lukke hende ind, men hun afskærer alle Indvendinger med en befallende, utaalmodig Bevægelse. Saa aabner han.

b/ Billedet skifter. Henri har rejst sig, stirrer spændt og ventende mod Døren. Prinsessen ind - kaster sig i hans Arme. De staar lidt, tæt ind til hinanden, saa slipper han hende og holder hende lidt ud fra sig. Angst og spørgende ser han paa hende. Er der noget Haab, har han faaet Udsættelse, er Dommen omstødt? Hun forstaar hans stumme Spørgsmaal og ryster bedrøvet paa Hovedet. I det samme slipper han hendes Hænder og lader sig atter falde ned paa Stolen, medens han fortvivlet og opgivende stirrer mod Væggen. Hun gaar hen til ham, lægger Kniven paa Bordet og tager hans Hoved ind til sig, kysser ham og taler gode Ord til ham. Men han sidder sløv og ubevægelig. Hun slipper hans Hoved og griber ham hæftig i Skulderen: "Henri, tal dog til mig, kys mig, jeg er jo hos Dig, jeg bliver hos Dig, altid - vi vil dø sammen". Og hun peger paa Kniven. - Nu ser han den først, og med et vanvittigt Udtryk af Rædsel støder han hende fra sig og rejser sig skælvende. "Dø!" - Nej, han vil ikke dø, han tør ikke - han kaster sig paa Knæ for hende, tigger hende om at frelse

Soldaten
314 + hvad spørger

ham, han tør ikke dø. Han falder sammen i Hulken paa Gulvet. Hun staar og ser ned paa ham og langsomt stivner hendes Ansigt i en kold, forbauset Ringeagt. "Han er jo fejs". - Men saa vækkes hendes Medlidenhed, hun vil redde ham, hun kan ikke gaa fra dette dødsangste hulkende Menneske. Hun bøjer sig ned over ham og stryger let over hans Haar: "Rejs Dig! Jeg skal hjælpe Dig - Du skal ikke dø" - Han rejser sig besværligt - ser hjælpeløst og bange paa hende: "Er det sandt"? - Hun tager roligt sin lange Kaabe af og hænger den om hans Skuldre. "Hvad vil Du"? spørger han usikker. "Redde Dig", svarer hun. "Du tager mit Tørklæde om Hovedet og gaar roligt forbi Vagten. Ingen vil kende Dig. Hold Dig i Skyggen. Gaa ud af Slotsgaarden. Se at komme ud af Byen og over Grændsen". Han hører paa hende i en aandeløs Spænding, saa straalere hans Ansigt i Lykke og Befrielse. Jublende tager han hende ind til sig. Men hun støder ham fra sig med et underligt forstenet Ansigt. "Skynd Dig blot at komme af Sted". Et Øjeblik bliver han taus og bedrøvet. "Men Du, hvad skal der blive af Dig"? - Saa griber han hende atter i sine Arme og kysser hende hurtigt, mens han hvisker trøstende og taknemmelige Ord til hende: de skal ses igen - han vil aldrig glemme hende. Hun tager mod hans Kys med lukkede Øjne og uden at besvare dem; han lægger slet ikke Mærke til det. Hun slynger Tørklædet om hans Hoved, han kysser endnu en Gang hendes Hænder, saa banker hun paa Døren og trykker sig ind i Krogen, saa hun ikke kan ses, naar den aabnes. Et Øjeblik efter lukker Slutteren op. Henri gaar forbi ham - ud. Døren lukkes. Prinses-

sen læner sig op mod den, lyttende efter hans Skridt. Gaar han virkelig? - Nu kan hun ikke høre Skridtene mere. Hun ser frem for sig med fortvivlede, spørgende Øjne. Gik han virkelig? - Saa synker hun ned paa Gulvet og skjuler sit Ansigt ind mod Væggen.

Cj Billedet skifter. Henri ses komme ud af Slottet, forbi Vagten, som præsenterer Gevær - gaa over Slotsgaardene og ud.

Dj Billedet skifter. Exellencens Værelse. En Adjudant staar inde og taler med Exellencen - peger mod Uret - Exellencen staar tøvende - uvis. Saa pludselig - bestemt, energisk gaar han mod Døren. X

Ej Billedet skifter. Prinsessen sidder i samme Stilling.

Fj Billedet skifter. I Slotsgaarden. En Deling Soldater staar opmarcheret - Exellencen og Adjudanten til - giver en Ordre - Trommerne røres.

Gj Billedet skifter. Elena ligger i samme Stilling - saa rejser hun pludselig Hovedet - lytter. Med bange, forfærdede Øjne ser hun frem mod Døren - saa rejser hun sig langsomt - tager med en underlig søvngængeragtig Bevægelse Kniven - smøger Ærmet langsomt op.

Hj Billedet skifter. Ministeren og Adjudanten staar udenfor Celledøren - gaar ind - et Øjeblik efter vender de tilbage - Adjudanten først - hans Øjne er vidt opspilede - forfærdede. Exellencen følger langsomt efter - hans Gang er ravende - hans Ansigt som en gammel Mands. -